

un nor

uite-l cum se duce pe aripile timpului său ca un funigel
plutește până când nu se mai vede și nici secunda lui de viață trecută
nu mai lasă urme nu mai fumează printre noi
iată-ne singuri deodată cu ochii închiși
peste chipul său luminos care nu s-a înființat niciodată
și nici nu a fost luat de secunda care trece
cu viteza luminii sau a întunericului
peste capul nostru în care se nasc toate acestea
și mor odată cu el și cu secunda lui
așa cum și trebuie așa cum nici nu ne imaginăm
pentru că noi suntem el iar secunda uite-o s-a dus

uite-o cum se duce pe aripile unui vânt secret
dragostea de demult și ochii ei albaștri
și toate acele nume uitate se sting
fără să lase urme vreodată
poate viteza să fie alta
decât aceea a norului de peste mare
de la care încep toate uitările
toate acestea și încă multe altele pe deasupra
secunda care s-a dus
și cea care mai crede că va veni

Neptun, 6 august 2012 – București, 1 octombrie 2012

